

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 17. července 2008 – Komise Evropských společenství v. Belgické království

(Věc C-543/07) ⁽¹⁾

(Nesplnění povinnosti státem — Směrnice 2002/73/ES — Rovnost zacházení pro muže a ženy — Přístup k zaměstnání — Odborné vzdělávání a postup v zaměstnání — Pracovní podmínky — Nepřijetí ve stanovené lhůtě)

(2008/C 223/28)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupce: M. van Beek, zmocněnec)

Žalované: Belgické království (zástupce: D. Haven, zmocněnec)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti členským státem – Nepřijetí právních a správních předpisů nezbytných k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/73/ES, kterou se mění směrnice Rady 76/207/EHS o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky (Úř. věst. L 269, s. 15; Zvl. vyd. 05/04, s. 255) ve stanovené lhůtě

Výrok

- 1) Belgické království tím, že nepřijalo ve stanovené lhůtě právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/73/ES, kterou se mění směrnice Rady 76/207/EHS o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky, nesplnilo povinnosti, které pro něho vyplývají z této směrnice.
- 2) Belgickému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 37, 9.2.2008.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 17. července 2008 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Oberlandesgericht Stuttgart – Německo) – Řízení týkající se výkonu evropského zatýkacího rozkazu proti Szymonu Kozłowskiemu

(Věc C-66/08) ⁽¹⁾

(Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Evropský zatýkací rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy — Článek 4 bod 6 — Důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu — Výklad pojmů „má trvalé bydliště“ a „zdržuje se“ ve vykonávajícím členském státě)

(2008/C 223/29)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Stuttgart

Účastník původního řízení

Szymon Kozłowski

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Oberlandesgericht Stuttgart – Výklad čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1) – Možnost vykonávajícího soudního orgánu odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný pro účely výkonu trestu odnětí svobody proti osobě, která pobývá ve vykonávajícím členském státě nebo tam má bydliště – Pojem „trvalé bydliště“ nebo „pobyt“ – Výklad čl. 6 odst. 1 EU ve spojení s články 12 a 17 ES – Vnitrostátní právní předpisy umožňující rozdílné zacházení ze strany vykonávajícího soudního orgánu s požadovanou osobou, pokud ta odmítá své vydání, podle toho, zda je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo jiného členského státu

Výrok

Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy je nutno vykládat tak, že:

— vyžádaná osoba „má trvalé bydliště“ ve vykonávajícím členském státě, pokud zřídila své skutečné bydliště v tomto státě, a „zdržuje se“ tam, pokud si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v tomto členském státě vytvořila pouto k tomuto státu, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště;

— pro určení, zda mezi vyžádanou osobou a vykonávajícím členským státem existuje pouto, na jehož základě by bylo možné konstatovat, že se na tuto osobu vztahuje výraz „zdržuje se“ ve smyslu zmíněného čl. 4 bodu 6, vykonávajícímu justičnímu orgánu přísluší provést celkové posouzení více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace této osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu.

(¹) Úř. věst. C 107, 26.4.2008.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 11. července 2008 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litevská republika) – V řízení zahájeném Ingou Rinau

(Věc C-195/08 PPU) (¹)

(Soudní spolupráce v občanských věcech — Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí — Výkon ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti — Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 — Návrh na neuznání rozhodnutí o navrácení dítěte neoprávněně zadržovaného v jiném členském státě — Řízení o naléhavé předběžné otázce)

(2008/C 223/30)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Účastnice původního řízení

Inga Rinau

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Výklad článků 21, 23, 24, čl. 31 odst. 1, čl. 40 odst. 2 a čl. 42 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243) – Návrh na neuznání rozhodnutí v členském státu A, vydaného soudem členského státu B, nařizujícího navrácení dítěte, považovaného soudem za neoprávněně zadržované v členském státu A svou matkou, jeho otci, který bydlí v členské státě B a získal dítě do své péče

Výrok

1) Bylo-li přijato rozhodnutí o nenavrácení dítěte a byl-li o něm uvědomen soud původu, nemá pro účely vydání osvědčení stanoveného v článku 42 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 žádný dopad, že toto rozhodnutí bylo pozastaveno, změněno, zrušeno nebo se za jakýchkoli okolností nestalo pravomocným nebo bylo nahrazeno rozhodnutím o navrácení dítěte, jestliže ke skutečnému navrácení dítěte nedošlo. Jelikož nevyvstala žádná pochybnost, pokud jde o pravost uvedeného osvědčení, které bylo vyhotoveno podle formuláře, jehož vzor se nachází v příloze IV uvedeného nařízení, opravný prostředek proti uznání rozhodnutí je zakázán a dožadánému soudu přísluší pouze konstatovat vykonatelnost osvědčeného rozhodnutí a vyhovět okamžitému navrácení dítěte.

2) Kromě případu, kdy se řízení týká osvědčeného rozhodnutí podle článku 11 odst. 8 a článků 40 až 42 nařízení č. 2201/2003, může každá dotčená osoba navrhnout neuznání soudního rozhodnutí, i když předtím nebyl podán návrh na uznání rozhodnutí.

3) Článek 31 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 se v rozsahu, v němž stanoví, že osoba, vůči níž je výkon navrhován, ani dítě nejsou v tomto stadiu řízení oprávněny podat k návrhu jakékoli připomínky, nepoužije na řízení o neuznání soudního rozhodnutí zahájené, aniž by ve vztahu ke stejnému rozhodnutí byl předtím podán návrh na uznání. V takové situaci odpůrce, který se domáhá uznání rozhodnutí, může předložit vyjádření.

(¹) Úř. věst. C 171, 5.7.2008.

Kasační opravný prostředek podaný dne 22. května 2008 Philippem Guigardem proti rozsudku Soudu prvního stupně (třetího senátu) vydanému dne 11. března 2008 ve věci T-301/05, Guigard v. Komise

(Věc C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: Philippe Guigard (zástupci: S. Rodrigues a C. Bernard-Glanz, advokáti)

Další účastnice řízení: Komise Evropských společenství